

HBS-Coevorden verhaal

De fietsclub van Pien Callenfels

(Tekst Allard van Lenthe, 2024)

Op mijn eerste schooldag van de HBS in Coevorden neemt het mooiste meisje uit ons veendorp De Krim mij onder haar hoede.

Dat ging zo.

Wanneer ik ruim op tijd aankom bij de verzamelplaats van de HBS-fietsclub bij de halte Café Soppe en daar wacht op wat er te gebeuren staat, komt Pien Callenfels naar mij toe en zegt dat ik naast haar mag fietsen.

Ze vindt me een leuk joch. Korte broek, ook leuk.

‘We fietsen voorop!’ zegt zij. Ze vraagt het niet, ze zegt het.

Ik ken Pien Callenfels amper.

Ze is de dochter van de directeur van de aardappelmeelfabriek ‘Onder Ons’. Ze wonen in een groot huis, de vader, de moeder en de dochter.

Naast de fabriek.

Ik zie haar af en toe op straat. Ze loopt als een mode-model: rechtop, statig en toch nonchalant.

Ze heeft telkens iets anders aan. Een spijkerbroek, een hippierok, rode maillots (in een tijd dat alle vrouwen nylons dragen), een bomberjack, of een baret. Altijd iets Engels.

Iedereen kijkt ervan op.

Pien is drie jaar ouder dan ik. Ze gaat met oudere jongens om. Daar kom ik niet aan te pas.

Nu fiets ik met haar voorop in de HBS-fietsclub en moet alles op alles zetten om haar bij te houden.

Bij het HBS-gebouw in Coevorden zet Pien me af bij het fietsenhok

Ze waarschuwt mij voor de zwanen, die gevaarlijk zijn omdat ze jongen hebben.

Daarna moet ik het zelf verder uitzoeken. ‘Gewoon meedoen, gewoon doen of je erbij hoort’ zegt ze. ‘Gewoon je vinger op steken wanneer je wat wilt!’

Dat doe ik.

In een klas met vreemde leeftijdgenoten, steek ik mijn vinger op wanneer de klassenlerares juffrouw Ruitinga vraagt wie er voor het klassenboek wil zorgen.

‘Geen andere kandidaten? Hoe heet je? Allard? Mooie naam! Dus Allard is voorlopig klassevertegenwoordiger jongens!’

Dit is de tweede opsteker die eerste HBS-dag.

Na schooltijd fiets ik lekker rustig alleen terug naar huis, maar de volgende dag en de dagen erna zorg ik dat ik op tijd bij de halte Café Soppe ben en fiets ik met Pien Callenfels van ons veendorp naar de grote stad.

We fietsen als een zwerm vogels, we scheren over de weg, de rokken van Pien Callenfels klapperen in de wind.

Soms vliegen we uit de bocht, soms raken we met de sturen in elkaar of vallen we met z'n allen, omdat Pien haar schoen verliest en op de rem gaat staan.

Dan krijg je iedereen over je heen. Dat is het nadeel van voorop rijden: bij een crash krijg je iedereen over je heen.

We krabbelen op, we zetten onze sturen recht, we buigen onze voorwielen en spaken bij en fietsen weer verder. Naar wonden op de armen en de benen kijken we niet om. Het bloeden houdt vanzelf op.

Zo gaat het dag in dag uit, maand in maand uit.

Vooraan in de fietsclub zegt Pien dat zij zo snel mogelijk de wijde wereld in gaat trekken. Engeland of Amerika, voor minder doet zij het niet.

Op school neemt ze me mee naar de toneelclub, naar het schoolkoor en naar de dansclub van vierde klassers, die in de gang van het wiskundelokaal aan eerste klassers dansles geeft.

Ik ga mee, ik doe mee, ik kan ook ineens van alles, het is net of ik een achterstand inhaal.

Ik ben een nakomeling en thuis wordt me door mijn oudere broer en zus van alles uit de handen genomen. Nu leert het mooiste meisje van het dorp me de foxtrot en de rock 'n roll.

Ik moet wel een lange broek aan.

In ons veendorp De Krim kijkt Pien niet naar me om, maar in Coevorden houdt ze me voortdurend in de gaten. Ze kijkt in de pauzes waar ik ben en wanneer ik in de gymzaal of op het hockeyveld kom, wenkt ze mij.

De bom barst wanneer ik met Pien Callenfels en Klaasje Thijsen mee doe aan het toneelstukje 'Hans en Grietje' in het Levend Sprookjespark in het stadspark.

Ik ben Hans, Klaasje Thijsen uit de parallelklas is Grietje en Pien is de heks.

Ik moet als Hans een korte broek aan (nu weer een korte broek) en mijn haar wordt achterover gekamd. Zo hoort het.

Pien is als heks vreselijk lelijk en doet ook lelijk.

Ze mest me vet. Ik moet telkens m'n vingers door de tralies steken en afwachten of ik dik genoeg ben om opgegeten te worden. Dat wil je toch niet!

Ik moet hand in hand lopen met Houten Klaasje Thijssen en ik moet er tegen kunnen dat zij mij uit blijdschap met mijn bevrijding om de nek vliegt. Nou jij liever dan ik!

Dan heb ik het gehad met dat meisjesgedoe. Na het laatste optreden ga ik er als een haas vandoor. 'Ik moet nog huiswerk maken!' zeg ik, 'Straks blijf ik nog zitten!' .

In ons veendorp De Krim doen Pien Callenfels en ik net of we elkaar niet zien.

Pas veel later kom ik te weten dat zij problemen heeft met oudere

jongens en dat ze naar een internaat wordt gestuurd.

De wijde wereld in.

Ik fiets nu alleen van De Krim naar Coevorden, ik moet het nu zelf
uitzoeken!